

||:OBC

ORQUESTRA SIMFÒNICA
DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA

FUNDADA L'ANY 1944 PER
EDUARD TOLDRÀ (1895-1962)

TEMPORADA
DE CONCERTS

2011
2012

18

Programa de mà
9, 10 i 11 de març de 2012

BEETHOVEN VERSUS BRAHMS 2

Pablo González director

L'AUDITORI

||:OBC

ORQUESTRA SIMFÒNICA
DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA

MARÇ 2012

Divendres 16 a les 21h

Dissabte 17 a les 19h

Diumenge 18 a les 11h

Dimarts 20 a les 21h

Howard Griffiths dirigeix l'OBC, en aquest concert en què Alba Ventura interpretarà el conegut *Concert per a piano i orquestra en sol major* de Ravel. Sentirem també la *Simfonia núm. 36* de Mozart i la suite del ballet *Ventafocs*, del guitarrista i compositor barceloní Ferran Sor.

LA SIMFONIA LINZ

Howard Griffiths director · Alba Ventura piano

SOR *Ventafocs*. Obertura i Suite del ballet

RAVEL *Concert per a piano i orquestra*

MOZART *Simfonia núm. 36 "Linz"*

Preus de 20 € a 45 € • Venda d'entrades a les Taquilles de L'Auditori i al Telentrada de CatalunyaCaixa

L'AUDITORI

MARÇ 12

DIVENDRES 9 | 21h · DISSABTE 10 | 19h · DIUMENGE 11 | 11h

Sala 1 Pau Casals

18 **BEETHOVEN VERSUS BRAHMS 2**

Pablo González director

I

Ludwig van Beethoven (Bonn 1770 - Viena 1827)

Simfonia núm. 2 en re major, op. 36 (1801-1802) **34 min**

Adagio. Allegro con brio

Larghetto

Scherzo: Allegro

Allegro molto

II

Johannes Brahms (Hamburg 1833 - Viena 1897)

Simfonia núm. 2 en re major, op. 73 (1877) **39 min**

Allegro ma non troppo

Adagio non troppo

Allegretto grazioso (Quasi andantino)

Allegro con spirito

La durada del concert és aproximada.

La pausa serà de 20 minuts.

Programa presentat per

radio clásica
rne

Agrairíem que apaguéssiu els mòbils, desactivéssiu les alarmes sonores i continguéssiu els estossecs.

Un mocador redueix notablement el soroll.

Fa un mes vam poder sentir en un mateix programa les primeres simfonies de Ludwig van Beethoven (1770-1827) i de Johannes Brahms (1833-1897). Ara és el torn d'escoltar les segones simfonies d'aquests dos compositors alemanys, que ens permetran apreciar un pas més en l'evolució de la simfonia clàssica a la romàntica. Recordem, del que vam dir al programa anterior, la importància que tots dos compositors van donar a la forma i el gran mestratge que van demostrar a l'hora de treballar-la, per damunt, fins i tot, de la seva pròpia creativitat temàtica, engrandint la forma simfònica i fent-la evolucionar cap al que va ser, durant el Romanticisme, la forma predilecta dels compositors.

La *Simfonia núm. 2* de Beethoven és una obra tan plena de llum i optimisme que no deixa entreveure la melancolia que li provoca la confirmació d'una sordesa sense remei.

La *Segona simfonia* de Beethoven està marcada, malgrat un caràcter pompós i triomfal, pels devastadors efectes d'un esdeveniment que va marcar per sempre la vida del seu autor: la confirmació de la impossibilitat de posar remei a la sordesa que se li havia començat a manifestar l'any 1796 i l'existència de la qual confessava a dos amics íntims en una carta datada l'any 1801. L'any 1802, doncs, Beethoven estava abatut i perdut davant l'evidència d'una malaltia que ja no podia dissimular i a la qual calia afegir un desengany amorós. Beethoven va plasmar el seu estat de desesperació en el

famós testament de Heiligenstadt (octubre del 1802): una carta en la qual va confessar als seus germans el seu estat i l'angoixa davant un final que imaginava proper. Ben al contrari, la *Simfonia núm. 2* de –que es creu que va ser enllestida al final del 1802 o començament del 1803– és una obra tan plena de llum i optimisme que no deixa entreveure ni un deix de la melancolia que l'embargava. Es podria suposar que els apunts per a aquesta obra eren anteriors a aquest estat anímic, però els apunts que se'n conserven daten de principis del 1802. Malgrat això, cal tenir en compte que no és estrany trobar en el corpus d'obres de Beethoven les manifestacions més grans de grandiloqüència vital i optimisme en contrast amb l'abatiment psicològic i sentimental en què es trobava l'autor. Una mena de via d'escapament que el feia assolir quotes d'entusiasme i humor que en cap cas feien albirar el veritable estat anímic del compositor.

La *Segona simfonia* de Beethoven es va estrenar a Viena el 5 d'abril de 1803. És curiós llegir avui en dia el que els crítics van manifestar a la premsa a propòsit d'aquesta obra, en què l'autor començava a trencar els motlles de la simfonia clàssica –a la tercera simfonia el pas endavant va ser irreversible–, i que és la baula que separa la simfonia clàssica de la romàntica. *L'Allgemeine Musikalische Zeitung* de Leipzig deia al desembre del 1804: “És massa llarga i l'ús exagerat dels instruments de vent perjudica molts bells passatges. Jutgem el final estrany, salvatge; però tot això està impulsat pel generós esperit de foc que alena en aquesta partitura colossal, per la riquesa

de noves idees, per les seves disposicions absolutament originals. Bé es pot predir que aquesta obra perdurarà i serà sempre escoltada amb renovat plaer, quan mil coses avui en voga hagin estat enterrades". Paraules analítiques, profètiques i amb una perspectiva històrica sorprenent per al moment en què es van escriure. Héctor Berlioz va qualificar la *Segona simfonia* de "model de noblesa, de gràcia, d'ímpetu heroic, de tendresa, d'esperit i vivacitat", i, tot i que la va considerar una obra menor dins el catàleg de Beethoven, li reconeixia "l'eixamplament de l'estil mozartà" en el que va qualificar "un tot admirable que no es pot escoltar sense sentir un estremiment de plaer".

Cal tenir en compte que, malgrat que aquesta simfonia ens pugui semblar una obra senzilla i molt "clàssica", la impressió que la seva audició va tenir sobre l'audiència present a l'estrena va ser aclaparadora. Tot i això, ja es poden reconèixer a l'*Allegro con brio* del primer moviment els gèrmens de la *Tercera simfonia* ("Heroica"); al *Larghetto* i l'*Allegro molto* final apareixen deixos de llum que van ser una marca específica de Beethoven en obres de maduresa com la *Vuitena simfonia*, i a l'*Scherzo* s'entreveu algun llamp recognoscible també a la *Novena*.

En comparació amb la *Primera simfonia* –èpica, heroica, filosòfica–, la *Segona simfonia* de Brahms és més relaxada i amena, i caracteritzada, en paraules que va fer servir Billoth, amic de Brahms, per "una fluida descàrrega d'idees plenes de lucidesa i càlida emoció". Superat el tràngol de la composició i l'estrena de la *Primera*, la *Segona simfonia* va veure la llum tot just un any després, el 1877. Sovint s'ha comentat l'extraordinària velocitat amb què Brahms havia escrit aquesta simfonia –al

llarg de l'estiu del 1877– en comparació amb la primera, la composició de la qual es va allargar vint anys. Però és possible que, en realitat, hagués fet els primers esbossos d'aquesta *Segona simfonia* entre el 1875 i el 1876, al mateix temps que completava la *Primera*. Això explicaria per què s'han volgut trobar similituds entre aquestes dues obres –molt contrastades de caràcter– i la *Cinquena* i la *Sisena* de Beethoven, obres ja de plena maduresa de l'autor. Per tant, trobem una diferència substancial pel que fa al grau de maduresa de les segones simfonies de Beethoven i Brahms, si bé cal tenir en compte variables com la diferència d'edat i el còmput total de simfonies que van fer tots dos compositors.

Brahms lluita contra una tendència connatural al seu caràcter de contrastos entre llums i ombres. "Foc i vidre", en paraules que Jorge Luis Borges utilitza per descriure l'obra de Brahms.

Després de l'expectació que va suposar l'estrena de la *Primera simfonia*, Brahms va escriure al seu editor, en una carta amb data de 22 de novembre de 1877 –l'estrena va tenir lloc a Viena el 30 de desembre de 1877 sota la direcció de Hans Richter–: "[La *Segona simfonia*] és tan melancòlica que no ho podràs suportar. Mai no he escrit res més trist, i la partitura s'haurà de publicar de dol". Una definició que contrasta amb la que poc temps abans ell mateix havia fet de l'obra: "Una mica innocent, una petita cosa alegre [...] tota cel blau, murmuri de rierols, llum del sol i fresca i verda ombra [...] no és en realitat una simfonia, sinó més aviat una *sinfonietta*". Uns arguments ben dispers per

definir una obra que, en realitat, no és ben bé ni una cosa ni l'altra, o totes dues alhora. En qualsevol cas, al començament de l'obra s'observa, sobretot al primer i al segon moviments, un caràcter ombrívol i dens, amb un tema al primer (*Allegro non troppo*) com de bosc frondós que es desferma en força indòmita en desenvolupar-se per tornar a la calma al final, i un segon moviment (*Adagio non troppo*) més melancòlic i amb un caràcter trist que es desplega cap a la desesperació per fer-lo tornar al plany sense consol aparent, al final. El tercer moviment –*Allegretto grazioso (quasi andantino)*–, com succeeix amb Beethoven, és una mena de *Scherzo* en què sembla que Brahms vulgui riure's de tot i de tothom en plasmar en un tema d'una gran senzillesa un motiu per construir tant una broma musical com

una gran catedral de so solemne i gairebé marcial. Aquest canvi d'episodi ens porta cap a l'*Allegro con spirito* final, en què Brahms es deixa contagiar per la vitalitat del moviment anterior i construeix un monument a l'optimisme. De la mateixa manera que Beethoven se sabia sobreposar al dolor i a la melancolia amb obres d'un vitalisme heroic, Brahms lluita també contra una tendència connatural cap a aquest caràcter de contrastos entre les llums i les ombres ("foc i vidre", en paraules que Jorge Luis Borges utilitzava per descriure l'obra de Brahms). Així és, també, la seva música, testimoni del romanticisme en què va viure.

Mercedes Conde Pons

Preguntes a Pablo González

Hi ha una tendència a considerar les simfonies parelles de Beethoven menys brillants que les senars. Hi esteu d'acord?

És veritat. Si comparem parelles i senars trobem que les simfonies que més han impactat i influït en els compositors posteriors han estat, curiosament, la tercera, la cinquena, la setena i la novena, o sigui, totes les senars. Però també hauríem d'esmentar la sisena que és parella. Tot i així, no hem de confondre "influents" o "rellevants" amb "millors". Potser les senars han tingut més significació històrica, però no hi ha dubte que totes i cadascuna de les simfonies de Beethoven són obres mestres.

Sovint s'han comparat la *Primera* i la *Segona* simfonies de Brahms amb la Cinquena i la Sisena de Beethoven. Quina és la vostra opinió sobre aquest suposat paral·lelisme? El paral·lelisme entre la *Primera* de Brahms i la *Cinquena* de Beethoven és evident i no necessita molta discussió. Jo personalment no veig la mateixa proximitat entre la *Segona* de Brahms i la *Sisena* de Beethoven, sobretot pel caire descriptiu de la *Sisena*, que no trobem a la simfonia de Brahms. Tot i així, és cert que les dues tenen en comú un caràcter contrastant amb la precedent, molt més amable i menys dramàtica.

PROGRAMA

18

Ludwig van Beethoven

Simfonia núm. 2 en re major, op. 36

- The Chamber Orchestra of Europe
Nikolaus Harnoncourt, director / Teldec (1991)
- Royal Philharmonic Orchestra
Thomas Beecham, director / EMI (1955)
- Orquestra Simfònica Columbia
Bruno Walter, director / Sony (1959)
- Orquestre Révolutionnaire et Romantique
John Eliot Gardiner, director / Archiv Produktion (1993)
- Staatskapelle Berlín
Daniel Barenboim, director / Teldec (1999)
- Orquestra de Cleveland
George Szell, director / Sony (1960)

Johannes Brahms

Simfonia núm. 2 en re major, op. 73

- Orquestra Filharmònica de Viena
Carlo Maria Giulini, director / Deutsche Grammophon (1990)
- Orquestra Filharmònica de Berlín
Wilhelm Furtwängler, director / Deutsche Grammophon (1952)
- Columbia Symphony Orchestra
Bruno Walter, director / Sony (1960)
- Orquestra Filharmònica de Munic
Sergiu Celibidache, director / EMI (1991)
- Orquestra de Cleveland
George Szell, director / Sony (1964)
- Orquestra Filharmònica de Berlín
Herbert von Karajan, director / Deutsche Grammophon (1977)

Concerts de l'OBC per rne

Podeu tornar a sentir aquest programa, connectant amb Ràdio Clàssica de RNE el mateix diumenge a partir de les 20 h.

R. Clàssica Barcelona
F. M. 93.0

R. Clàssica Girona
F. M. 91.1

R. Clàssica Lleida
F. M. 89.2

R. Clàssica Tarragona
F. M. 91.5

radio clásica
rne

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA I NACIONAL DE CATALUNYA

L'OBC es va fundar el 1944 sota la direcció del mestre Toldrà. El 1962, Rafael Ferrer pren el relleu fins al 1967. Des de llavors i fins a l'actualitat, l'OBC ha comptat també com a titulars amb els mestres Ros Marbà (1967-1978, 1981-1986), Salvador Mas (1978-1981), Franz-Paul Decker (1986-1991), García Navarro (1991-1993), Lawrence Foster (1996-2002), Ernest Martínez Izquierdo (2002-2006) i Eiji Oue (2006-2010). Des de la temporada 2010-11 el director titular n'és Pablo González.

En els més de 66 anys de trajectòria, l'OBC ha programat nombroses estrenes i ha realitzat diversos enregistraments discogràfics amb Decca, EMI, Auvidis, Koch, Claves, Naxos, Telarc i BIS, entre d'altres, amb obres de Montsalvatge, Gerhard, Falla, D'Albert, Albéniz, Donhány, Bartók, Bizet, i Rodrigo, amb intèrprets destacats del panorama internacional. L'OBC ha guanyat el Grammy Llatí al "Millor àlbum de música clàssica" en tres ocasions: l'any 2000 amb el CD *La Dolores*, l'any 2004 amb el CD *Carmen Symphony* i l'any 2006 amb el CD *Rhapsody in blue*. Últimament, l'OBC ha enregistrat, entre d'altres, *El Concierto de Aranjuez*, amb la destacada solista de guitarra Xuefei Yang, per a la discogràfica EMI, i també una monografia d'Albéniz, amb el segell Tritó.

D'altra banda, l'OBC ha mantingut una activitat artística continuada a l'estranger, amb gires per diferents països d'Europa, Àsia i Estats Units. Aquestes gires li han permès actuar en sales de renom com el Carnegie Hall de Nova York i prendre part en festivals internacionals com el Proms al Royal Albert Hall de Londres. Han col·laborat amb l'OBC directors i solistes de gran renom com Elihu Inbal, Jesús López Cobos, Daniel Barenboim, Christopher Hogwood, Ton Koopman, Michel Plasson, Emmanuel Krivine, Leonard Slatkin, Dmitri Kitajenko, Giovanni Antonini, Yakov Kreizberg, Stéphane Denève, Josep Pons, Marc Minkowski, Radu Lupu, Frank Peter Zimmermann, Shlomo Mintz, Arcadi Volodos, Montserrat Caballé, Alicia de Larrocha, Misha Maisky, Pinchas Zukerman, Martha Argerich, Joshua Bell, Hilary Hahn, Michel Camilo, Ute Lemper, Gidon Kremer, Truls Mørk, Sarah Chang, Viktoria Mullova, Violeta Urmana, Nicholas Angelich, Till Fellner i Vadim Repin, entre molts d'altres.

Dins del marc de col·laboració entre l'OBC i el Gran Teatre del Liceu, l'OBC ha interpretat en concert, en aquest teatre, les òperes *El Jugador* de Prokófiev i la poc interpretada *Daphne* de Strauss, amb gran èxit de públic i crítica. L'OBC té el compromís de divulgar la música clàssica i contemporània de totes les cultures i tendències, donant prioritat a la difusió dels compositors catalans. Al mateix temps, l'OBC participa activament en els concerts escolars i les diverses activitats que organitza el Servei Educatiu de L'Auditori.

L'OBC està integrada en el Consorci de l'Auditori i l'Orquestra, format per la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona. Des de l'any 1999, té com a seu pròpia L'Auditori de Barcelona, obra de l'arquitecte Rafael Moneo.

TV3 amb L'Auditori

||:OBC

ORQUESTRA SIMFÒNICA
DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA

Pablo González Director Titular

Primers violins

Mauro Rossi*, concertino invitat
Cristian Chivu, concertino associat
Raúl García, assistent concertino
María José Aznar
Sarah Bels
José Valentín Centenero
Walter Ebenberger
Ana Isabel Galán
Natalia Mediavilla
Katia Novell
María Pilar Pérez
Anca Ratiu
Jordi Saicrú
Jozef Toporcer
Patricio Gutiérrez*

Segons violins

Alexandra Presaizen, solista
Jindrich Bardon, assistent
Emil Bolozan, assistent
María José Balaguer
Hug Bosch
Jana Brauningner
Patricia Bronisz
Assumpta Flaqué
Mireia Llorens
Melita Murgea
Antoni Peña
Josep Maria Plana
Robert Tomàs
Catalina Alzamora*
Tatiana Bilba*
Rossen Lambrinov*
Annedilia Riestra*
Inés Sanchis*
Marina Surnacheva*

Violes

Ashan Pillai, solista
Josephine Fitzpatrick, assistent
Franck Heudiard
Christine de Lacoste
Sophie Lasnet
Michel Millet
Miquel Serrahima
Jennifer Stahl

Andreas Süßmayr

Ester García*

María Moros*

Bruno Vargas*

Violoncels

José Mor, solista
Nabí Cabestany, assistent
Vincent Ellegiers, assistent
Núria Calvo
Lourdes Duñó
Jaume Güell
Olga Manescu
Linda d'Oliveira
Jean-Baptiste Texier
Marc Galobardes*

Contrabaixos

Christoph Rahn, solista
Enric Rigau, assistent
Dmitri Smyshlyayev, assistent
Jonathan Camps
Apostol Kosev
Josep Mensa
Albert Prat

Flautes

André Cebrián*, solista invitat
Beatriz Cambrils
Christian Farroni, assistent
Ricardo Borrull, flauti

Oboès

Disa English, solista
José Juan Pardo
Dolors Chiralt, assistent
Molly Judson, corn anglès

Clarinetes

Larry Passin, solista
Francesc Navarro
Josep Fuster, assistent i clarinet en mi b
Alfons Reverté, clarinet baix

Fagots

Silvia Coricelli, solista
Noé Cantú
Thomas Greaves, assistent
Slawomir Krysmalski, contrafagot

Trompes

Juan Manuel Gómez, solista
Joan Aragó
Juan Conrado García, assistent solista
David Bonet
David Rosell, assistent

Trompetes

Mireia Farrés, solista
Angel Serrano, assistent
Adrián Moscardó

Trombons

Eusebio Sáez, solista
Vicent Pérez
Gaspar Montesinos, assistent
Raul García, trombó baix

Tuba

Pablo Manuel Fernández

Timbales

Gratiniano Murcia, solista

Percussió

Roxan Jurkevich, assistent
Joan Marc Pino, assistent
Juan Francisco Ruiz
Ignasi Vila

Arpa

Magdalena Barrera

Encarregat d'Orquestra

José Valentín Centenero

Responsable de Documentació Musical

Begoña Pérez

Regidor

José Antonio García

Personal d'escena

Joan Luis
Ignasi Valero

* col·laboradors

Pablo González director

L'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya té el plaer de comptar amb el Mestre Pablo González com a director titular des de la temporada 2010-2011.

A més dels seus compromisos a Barcelona, altres actuacions destacades en la present temporada inclouen concerts amb la London Symphony, l'Orchestre National du Capitole de Toulouse, les Filharmòniques de Varsòvia i Estrasburg, l'Orquestra de Cambra de Lausanne, la Simfònica de Basel, i la Winterthur Musikkollegium.

En recents temporades ha dirigit la Royal Liverpool Philharmonic, on ha estat immediatament reinvitat, l'Orquestra Tonkünstler i la Nationaltheater Orchester Mannheim. Manté una relació regular amb la Deutsche Radio Philharmonie Saarbrücken-Kaiserslautern, amb la qual va enregistrar un disc per a la discogràfica Hänssler Classics dedicat a les obres de Schumann, guanyador del 2011 International Classical Music Award. Altres plans futurs inclouen concerts amb la Filharmònica de Netherlands, les orquestres de cambra de Stuttgart i d'Escòcia, l'Orquestra de la Svizera Italiana i l'Orquestra Filharmònica de Lieja.

En el terreny operístic Pablo González va dirigir l'any 2008 *Carmen* a Sant Sebastià i l'any 2009 *Don Giovanni* de Mozart a l'Òpera d'Oviedo. La temporada passada va dirigir *Daphne* en versió concert al Gran Teatre del Liceu amb l'OBC, amb gran èxit de crítica i públic. Futurs plans inclouen *La flauta màgica* i *Rienzi*, amb l'OBC, al Gran Teatre del Liceu. Entre els solistes amb els quals ha treballat podem citar Anne-Sophie Mutter, Maxim Vengerov, Truls Mørk, Renaud Capuçon, Viviane Hagner, Alban Gerhardt, Violeta Urmana i Christopher Maltman.

Nascut el 1975 a Oviedo, González va estudiar a la Guildhall School of Music and Drama de Londres. L'any 2000 va guanyar el premi Donatella Flick i a partir d'aquell moment va anar consolidant la seva carrera. Ha estat director associat de la Simfònica de Londres i de la Simfònica de Bournemouth i principal director convidat de l'Orquestra Ciutat de Granada. L'any 2006, va guanyar el Premi Internacional de Direcció de Cadaqués.

ORQUESTRA SIMFÔNICA DE BARCELONA I NACIONAL DE CATALUNYA

MARÇ divendres 16 21h | dissabte 17 19h | diumenge 18 11h - Sala 1 Pau Casals Preus de 20 a 45 €
dimarts 20 21h - Preu 25 €

LA SIMFONIA LINZ

SOR *Ventafocs*. Obertura i Suite del ballet | **RAVEL** *Concert per a piano i orquestra* |
MOZART *Simfonia núm. 36 "Linz"*

Howard Griffiths director · Alba Ventura piano

MARÇ divendres 30 21h - Sala 1 Pau Casals Preus de 20 a 45 €

UN CONCERT AMB DUES ORQUESTRES

MOZART *Simfonia núm. 38 "Praga"* | **XOSTAKÓVITX** *Simfonia núm. 5*

OBC · ORQUESTRA DE L'ESCOLA SUPERIOR DE MÚSICA DE CATALUNYA

Pablo González director

TEMPORADA MUSIQUES MODERNES

MARÇ dissabte 17 21h - Sala3 Tete Montoliu Preu: 15 €

L'ETERN RETURN

Aquest concert forma part del Festival BARNASANTS 2012

Lletres d'històries quotidianes i filosofia de carrer en la nova formació de Pepet i Marieta.

TEMPORADA DE CAMBRA & RECITALS

MARÇ dilluns 12 20.30h - Sala2 Oriol Martorell Preu: 15 €

JOSEP COLOM

Producció del Centre Robert Gerhard

MOMPOU *Música callada*

Josep Colom piano

Fes dissabte amb l'OBC

A partir d'ara escoltar l'OBC et sortirà a meitat de preu si vénss dissabte dues hores abans del concert.

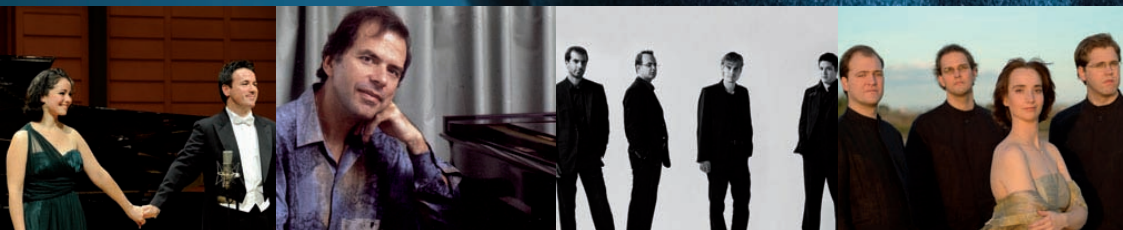
50%
de descompte

A LES
TAQUILLES
DE L'AUDITORI

Per abonats de l'OBC, menors de 26 anys i aturats.

Entrades limitades segons l'aforament.

Temporada de
**Cambra
i Recitals**
2011 | 2012

Josep Colom

Dilluns, 12 març 2012 | Sala 2 Oriol Martorell, a les 20.30 hores

Una producció del Centre Robert Gerhard.

Concert inclòs a la programació "Aniversaris 2012"

Josep Colom, piano

MOMPOU *Música callada*

Tetraktys Quartet

Dijous, 22 març 2012 | Sala 2 Oriol Martorell, a les 20.30 hores

Cicle ECHO Rising Stars. Artista presentat per Megaron d'Atenes

Giorgos i Konstantinos Panagiotidis, violins · Ali Basegmezler, viola · Dimitris Travlos, violoncel

Obres de SKALKOTTAS, GINASTERA, i BEETHOVEN-RAZUMOVSKI

Quartet Casals III

Dijous, 29 març 2012 | Sala 2 Oriol Martorell, a les 20.30 hores

Vera Martínez Mehner i Abel Tomás Realp, violins · Jonathan Brown, viola ·

Arnau Tomás Realp, violoncel

Obres de XOSTAKÓVITX i HAYDN

Preu dels concerts de 15€ a 25€
Més informació a www.auditori.cat

Principal mitjà patrocinador:

LA VANGUARDIA

Seguiu-nos a:

L'AUDITORI